

νάνι τώρα

Αργυρώ Βώβου

2022

Αθήνα Σχολή Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής

Θεάτρου Πορεία

Η Αργυρώ Βώβου γεννήθηκε στην Αθήνα το 1995. Είναι απόφοιτη του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Αθήνας. Από το 2015 γράφει θεατρικά έργα.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6981120445

Email: argirovovou@gmail.com

Το έργο γράφτηκε στα πλαίσια της Σχολής Πυροδότησης Θεατρικής Γραφής του Θεάτρου Πορεία (2021-2022) υπό την καθοδήγηση του εισηγητή Βαγγέλη Χατζηγιαννίδη.

Το θεατρικό έργο “*νάνι τώρα*” της Αργυρώς Βώβου διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα] *** Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με την συγγραφέα.

Στην Α.Κ.

Περίληψη:

Τέσσερις φίλοι βρίσκονται σε ένα σπίτι με αφορμή τα γενέθλια του ενός. Σε μια προσπάθεια να αναβιώσουν κάτι από τα παιδικά τους χρόνια αποφασίζουν να παίξουν σκοτεινό δωμάτιο. Όταν αρχίσει το παιχνίδι ανακαλύπτουν ότι δεν είναι μόνοι και ότι κάποιος άγνωστος πρόσωπο παίζει μαζί τους. Μόλις ανοίξουν τα φώτα τρομοκρατημένοι ανακαλύπτουν ένα πτώμα πεσμένο στο πάτωμα. Οι φίλοι τσακώνονται πάνω από το πτώμα και ο ένας ρίχνει ευθύνες στον άλλο.

Πρόσωπα:

Πέτρος: 30 χρονών. Μεγάλο οικονομικό στέλεχος και μέτοχος σε κάποια εταιρία. Στην πραγματικότητα κανείς δεν έχει καταλάβει τι δουλειά κάνει ακριβώς. Ήταν πάντα ο ηγέτης και ο συνδετικός κρίκος της παρέας. Στο παρελθόν είχε σχέση με την Μαρίνα.

Μαρίνα: 30 χρονών. Δασκάλα σε κάποιο λύκειο. Ζει με τον 8χρονο γιο της τον Γιάννη τον οποίο μεγαλώνει μόνη της. Στο παρελθόν είχε σχέση με τον Πέτρο. Ο Γιάννης είναι παιδί του Πέτρου αλλά η Μαρίνα δεν του το έχει πει.

Λεωνίδας (Λίο) : 30 χρονών. Εργάζεται ως σερβιτόρος στην Μπλε Ταβέρνα. Σε μερικές εβδομάδες φεύγει από την Ελλάδα με σκοπό να σπουδάσει και να ζήσει μόνιμα στην Ολλανδία. Ζει με τον σύντροφό του και την τυφλή τους γάτα την Βερόνικα.

Αλεξάνδρα: 30 χρονών. Κάνει την πρακτική της σε ένα ιτηνιατρείο όπου ταυτόχρονα εργάζεται και ως γραμματέας. Είναι η πιο ευαίσθητη και ασταθής της παρέας. Με αριετές φοβίες. Είναι έγκυος σε ένα παιδί που πρόκειται να δώσει για υιοθεσία.

Γιάννης: 8 χρονών. Είναι ο γιος της Μαρίνας και του Πέτρου. Δεν γνωρίζει ποιος είναι ο πατέρας του όπως και ο Πέτρος δεν ξέρει ότι ο Γιάννης είναι γιος του. Του αρέσει να μεταμφιέζεται, να παίζει με μάσκες και κοστούμια. Έχει μια φανταστική φίλη την Κορνέλια.

Κορνέλια: Κορνέλια.

1

Η Μαρίνα μόνη στον καναπέ του σαλονιού της πίνει κρασί. Ένας μικρόσωμος άνθρωπος ντυμένος κουνέλι τρέχει γύρω της και κραδαίνει ένα ψεύτικο σπαθί. Η Μαρίνα μοιάζει να αγνοεί εντελώς την ύπαρξή του. Η Αλεξάνδρα επιστρέφει στο σαλόνι. Ο μικρόσωμος άνθρωπος κινείται γύρω τους. Τον αγνοούν και οι δυο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (στη Μαρίνα) Μα τι ωραίο σπίτι! Τι ωραία και καθαρή τουαλέτα...

ΜΑΡΙΝΑ: (γελάει) Σιγά.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι αλήθεια. Μπήκα μέσα και δεν ήθελα να βγω! Μπράβο σου..

ΜΑΡΙΝΑ: Ε καλά και εσύ! Σε τουαλέτα σπιτιού μπήκες. Τι περίμενες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δε θες να ξέρεις. Έλα να δεις πως είναι το δικό μου μπάνιο και θα καταλάβεις...

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια; Τόσο χάλια;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δυστυχώς.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί όμως;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ρε συ, με την Αναστασία μπορεί να μην τα πηγαίναμε καθόλου καλά σε όλα τα άλλα όμως ειλικρινά στο κομμάτι της καθαριότητας ήταν πολύ εντάξει. Ενώ η Χαριτωμένη...

ΜΑΡΙΝΑ: Αχ σταμάτα. Σταμάτα. Αυτό το όνομα δε θα το χωνέψω ποτέ. Πραγματικά όμως. Μα Χαριτωμένη; Είναι δυνατόν ρε...;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Που να ακούσεις και το επίθετο...

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί πώς τη λένε στο επίθετο;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (έτοιμη να γελάσει) Βάβουρα...

ΜΑΡΙΝΑ: Μάλιστα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αφού να φανταστείς την πρώτη φορά που με πήρε τηλέφωνο και συστήθηκε νόμιζα ότι ήταν φάρσα...

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτή δουλεύει τουλάχιστον;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι. Πάλι καλά. Λείπει κάθε πρωί και έχουμε την ησυχία μας.

(Η Αλεξάνδρα χαϊδεύει την φουσκωμένη κοιλιά της)

ΜΑΡΙΝΑ: Και δε βρωμίζει κιόλας.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Κυρίως αυτό!

ΜΑΡΙΝΑ: Και που δουλεύει;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Σε εισπρακτική. Παίρνει τηλέφωνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Με αυτό το όνομα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Γάμησε τα. Συγνώμη κιόλας.

ΜΑΡΙΝΑ: (κάνει μίμηση) *Ναι καλημέρα σας. Ονομάζομαι Χαριτωμένη Βάβουρα. Καλώ για μια οικονομική σας υποχρέωση.*

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (γελάει) Σκάσε ρε...

ΜΑΡΙΝΑ: Πες μου που τις βρίσκεις κάθε φορά τις συγκατοίκους σου και είναι πάντα η μια χειρότερη από την άλλη; Που;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μάλλον έχω μαγνήτη.

ΜΑΡΙΝΑ: Πώς αντέχεις;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ε, αφού ξέρεις. Δε μπορώ να μείνω μόνη μου...

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ πάντως έχω ξεχάσει πως είναι να μένει κανείς μόνος του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εγώ δε θέλω να το θυμάμαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Από το έχεις δίπλα σου τον λάθος άνθρωπο καλύτερη η μοναξιά. Σαν άνθρωπος πως είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Καλά μη φανταστείς ότι με τη Χαριτωμένη είμαστε και όλη την ώρα μαζί. Τα βράδια μόνο. Όλο έξω είναι.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια η Αναστασία τι απέγινε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αφού σου είπα, έφυγε.

ΜΑΡΙΝΑ: Το ξέρω αυτό. Δεν μου είπες όμως γιατί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν έχει σημασία.

ΜΑΡΙΝΑ: Ε πως δεν έχει. Δυο χρόνια μείνατε μαζί.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ένα βράδυ τσακωθήκαμε.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Γιατί έσπασα μια αχιβάδα.

ΜΑΡΙΝΑ: Αχιβάδα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι. Τις μάζευε όταν ήταν παιδί που πήγαινε για ψάρεμα με τον παππού της στον Κορινθιακό. Είχε μια γυάλα γεμάτη αχιβάδες.

ΜΑΡΙΝΑ: Και που την είχε βάλει αυτή τη γυάλα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Κάτω από το κρεβάτι της.

ΜΑΡΙΝΑ: Περίεργο..

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Το ξέρω. Με είχαν πιάσει τα δικά μου, έλειπε ένα βράδυ και άνοιξα τη γυάλα..

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Από βαρεμάρα. Κυρίως.

ΜΑΡΙΝΑ: Και έσπασες όλη τη γυάλα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι, όχι. Μια αχιβάδα απλά. Αλλά η Αναστασία τσαντίστηκε. Λες και είχε κρυμμένα τα λείψανα του παππού της εκεί μέσα ή ξέρω γω την μασέλα του. Φώναζε και έσπαγε πράγματα. Την άλλη μέρα ξύπνησα και είχε ήδη φύγει.

ΜΑΡΙΝΑ: Σε χαιρέτησε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι.

ΜΑΡΙΝΑ: Περίεργο, πολύ περίεργο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έτσι ήταν αυτή.

ΜΑΡΙΝΑ: Να σου πω την αλήθεια, τη συμπαθούσα λίγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν την είχες ζήσει όπως την είχα ζήσει εγώ, για αυτό το λες.

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά, ναι σίγουρα. Και αυτή πρέπει να σε συμπαθούσε. Έτσι νομίζω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αν με συμπαθούσε, δε θα έφευγε.

(Η Αλεξάνδρα τραβά μια τρίχα από τα μαλλιά της Μαρίνας.)

ΜΑΡΙΝΑ: Αουτς! Τι κάνεις;

(Ο μικρόσωμος άνθρωπος που είναι ντυμένος κουνέλι στρέφει το ψεύτικο σπαθί του στην κοιλιά της Αλεξάνδρας. Τον αγνοούν.)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Είχες μια άσπρη τριχά.

ΜΑΡΙΝΑ: Ε ωραία. Και;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Συγγνώμη. Τόση ώρα την έβλεπα όσο μιλούσαμε να κουνιέται με τις ανάσες σου και με ενοχλούσε. Πολύ.

ΜΑΡΙΝΑ: Τέτοια έκανες και στην Αναστασία; Για αυτό έφυγε έτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Η Αναστασία δεν είχε άσπρες τριχες ακόμα. Μην ξεχνάς ότι ήταν πολύ νέα.

ΜΑΡΙΝΑ: Μα ούτε εγώ έχω πολλές.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι, γιατί τα βάφεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Κακό είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι. Είναι μια προσωρινή λύση για να κρύβεται το γριζάρισμα. Θα τα έβαφα και εγώ, αλλά φοβάμαι τα χημικά.

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ δεν έχεις άσπρες τριχες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έχω. Πώς δεν έχω;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε φαίνονται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τις βγάζω με τσιμπιδάκι.

ΜΑΡΙΝΑ: Και δεν πονάς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μου αρέσει ο πόνος.

(Ο μικρόσωμος άνθρωπος που είναι ντυμένος κουνέλι βγάζει επιφωνήματα κουνώντας το σπαθί του.)

ΜΑΡΙΝΑ: (απευθύνεται στον μικρόσωμο άνθρωπο που είναι ντυμένος κουνέλι) Τα δόντια σου τα έπλυνες εσύ;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μα και βέβαια!

ΜΑΡΙΝΑ: Μμμ. Για να δω.

(Ο 8χρονος γιος της Μαρίνας δείχνει τα δόντια του)

ΜΑΡΙΝΑ: Ωχ! Κάτι λείπει από εδώ...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κουνιόταν.

ΜΑΡΙΝΑ: Και βγήκε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι.

ΜΑΡΙΝΑ: Και τώρα που πήγε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Το έφαγα.

ΜΑΡΙΝΑ: Για κοιτά με καλά...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Το κατάπια. Αλήθεια!

ΜΑΡΙΝΑ: Πω, πω ψεματούρες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (γελάει)

ΓΙΑΝΝΗΣ: (γελάει) Να το!

(Ο Γιάννης κρατά το δόντι του σαν να πρόκειται για βραβείο)

ΜΑΡΙΝΑ: Θα το δώσουμε στη νεράιδα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι!

ΜΑΡΙΝΑ: Στην Κορνέλια;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Η Κορνέλια δεν είναι εδώ..

ΜΑΡΙΝΑ: Που πήγε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κρύβεται.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί; Ντρέπεται την Αλεξάνδρα;

ΓΙΑΝΝΗΣ: (γελάει) Όχι.

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Όχι.

ΜΑΡΙΝΑ: Είσαι σίγουρος;

ΓΙΑΝΝΗΣ: (γελάει και κοιτάζει την Αλεξάνδρα) Ναι.

ΜΑΡΙΝΑ: Τότε που είναι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θα ξανάρθει.

ΜΑΡΙΝΑ: Και το δόντι σου σε ποιον θα το χαρίσεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Στην Αλεξάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Σε εμένα; Αλήθεια;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι.

(της δίνει το δόντι του)

ΜΑΡΙΝΑ: Τυχερή που είσαι Αλεξάνδρα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ω, σε ευχαριστώ πάρα πολύ Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Να το δώσεις στην Κορνέλια όταν έρθει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μα ποια είναι η Κορνέλια;

ΓΙΑΝΝΗΣ: (γελάει) Φίλη μου. Είναι μάγισσα!

ΜΑΡΙΝΑ: Λοιπόν, άντε έλα. Πάμε για πιτζάμες.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί.

ΜΑΡΙΝΑ: Έτσι. Έχει περάσει η ώρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Γιατί;

ΜΑΡΙΝΑ: Πες καληνύχτα στην Αλεξάνδρα.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Καληνύχτα Αλεξάνδρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Καληνύχτα Γιάννη. Τα λέμε αργότερα.

ΜΑΡΙΝΑ: (απευθύνεται στην Αλεξάνδρα) Δυο λεπτά ε. Και έρχομαι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εννοείται. Με την ησυχία σου.

(Η Μαρίνα και ο Γιάννης φεύγουν από το σαλόνι)

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: Αλεξάνδρα, ε Αλεξάνδρα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έλα, τι;

ΑΝΤΡΙΚΗ ΦΩΝΗ: Σβήσε το φως.

(Η Αλεξάνδρα σβήνει το φως. Παύση. Η Μαρίνα επιστρέφει.)

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι;

ΜΑΡΙΝΑ: Τι έγινε; Γιατί έσβησες τα φώτα;

2

(Η Μαρίνα ξεκινά να σερβίρει την τούρτα)

ΜΑΡΙΝΑ: (στον Πέτρο και τον Λίο) Καλά, εσείς οι δυο από πού μπήκατε;

ΛΙΟ: Από την κουζίνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Από την κουζίνα; Πότε;

ΠΕΤΡΟΣ: Πριν κάνα τέταρτο. Τουλάχιστον.

ΜΑΡΙΝΑ: Και εγώ που ήμουν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εγώ τους άνοιξα. Τάχα μου είχα πάει τουαλέτα. Να σου πω, εμένα μη μου βάλεις τούρτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Τελικά δεν αγόρασες καινούργιο ψυγείο ε;

ΜΑΡΙΝΑ: Πότε να προλάβω;

ΠΕΤΡΟΣ: Έτσι μου έρχεται να σου πάρω εγώ ένα.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ: Τι γιατί; Τόση φασαρία που κάνει....

ΜΑΡΙΝΑ: Το έχω συνηθίσει αυτό το βουητό.

ΠΕΤΡΟΣ: Να το αλλάξεις. Καίει πολύ ρεύμα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ααα...

ΛΙΟ: Έλα σκάστε λίγο με αυτό το ψυγείο βαρέθηκα να σας ακούω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μη μου βάλεις εμένα τούρτα. Δε θέλω.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωστε λοιπόν το είχατε σχεδιασμένο από πριν!

ΠΕΤΡΟΣ: Εννοείται.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εμένα μη μου βάζεις τούρτα, δεν κάνει.

ΛΙΟ: Έτσι θα σε αφήναμε;

ΠΕΤΡΟΣ: Θες να μου πεις ότι δεν είχες υποψιαστεί τίποτα;

(Η Μαρίνα βάζει στην Αλεξάνδρα ένα κομμάτι τούρτα)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: ΜΗ ΜΟΥ ΒΑΖΕΙΣ ΕΜΕΝΑ ΤΟΥΡΤΑ ΣΟΥ ΕΙΠΑ!!!

[Παύση]

ΜΑΡΙΝΑ: Οκ.

ΛΙΟ: Αλεξάνδρα μου; Όλα καλά;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δε, δε θέλω να φάω τούρτα. Μέσα στην εβδομάδα γλυκό τρώω δυο φορές. Μόνο δυο. Όχι τρεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έτσι. Άμα φάω τούρτα θα είναι η τρίτη φορά που τρώω γλυκό για αυτή την εβδομάδα.

ΠΕΤΡΟΣ: Ε, ωραία. Και;

ΜΑΡΙΝΑ: Ντάξει Αλεξάνδρα μου. Όπως νιώθεις άνετα.

ΛΙΟ: Μπορείς να φας τώρα κανονικά και την ερχόμενη εβδομάδα να φας γλυκό μόνο μια φορά.

ΜΑΡΙΝΑ: Μπράβο. Έχει δίκιο ο Λίο. Δε χάθηκε και κόσμος...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι, όχι, όχι...

ΛΙΟ: Έλα βρε Αλεξάνδρα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μην ασχολείστε άλλο μαζί μου! Σας παρακαλώ δηλαδή. Νιώθω άβολα...

ΠΕΤΡΟΣ: Όντως, καλά λέει. Παρασχοληθήκαμε.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν πειράζει! Παραπάνω τούρτα για μένα...

ΛΙΟ: Και για 'μένα, και για 'μένα. Α! Τι είναι αυτό καλέ;

(Ο Λίο κρατά στα χέρια του μια μάσκα κλόουν)

ΜΑΡΙΝΑ: Τίποτα. Του Γιάννη...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και άλλη μάσκα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι άσε, έχει άπειρες.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αχ, δεν ξέρω αν τον είδατε, πριν, από λίγο ο Γιάννης ήταν εδώ ντυμένος κουνέλι!

ΠΕΤΡΟΣ: Του αρέσει να μεταμφιέζεται δηλαδή;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Τώρα τελευταία ειδικά. Μεταμφιέζεται και κάνει μιμήσεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Αλήθεια;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Δεν ξέρω τι είδους φάση περνάει...

ΛΙΟ: Μμμ, έχει καλλιτεχνική φλέβα!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τον έχεις πάει σε ψυχολόγο;

ΛΙΟ: Ρε Αλεξάνδρα αμάν πια! Πώς τα πετάς έτσι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν το είπα για κακό.

ΜΑΡΙΝΑ: Μην ανησυχείς, δεν παρεξηγώ εγώ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θα σας βοηθούσε και τους δυο πολύ πιστεύω. Αν το παιδί έβλεπε κάποιον.

ΛΙΟ: Και γιατί να πάει σε ψυχολόγο; Επειδή του αρέσει να μεταμφιέζεται;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν έχει πατέρα. Για αυτό.

ΜΑΡΙΝΑ: Έχει, πως δεν έχει. Απλά δεν το ξέρει ότι έχει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και τι; Σωστό είναι αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: Σωστό είναι.

ΠΕΤΡΟΣ: Πάντως οι μεταμφιέσεις δεν είναι κάτι περίεργο. Ούτε και οι μιμήσεις. Ίσα, ίσα. Εγώ πιστεύω ότι είναι δείγμα ανεπτυγμένης ευφυΐας. Και εγώ μικρός φόραγα περούκες και κοστούμια συνέχεια. Και κοίτα με τώρα.

[Παύση]

ΛΙΟ: Βρε Μαρίνα! Δεν άνοιξες τα δώρα σου τόση ώρα!

ΜΑΡΙΝΑ: (πιάνει ένα πακέτο) Αχ ναι, τα δώρα, τα δώρα μου...!

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι, όχι Μαρίνα. Όχι το δικό μου. Το δικό μου θα το ανοίξεις τελευταίο. Των άλλων πρώτα.

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά.

(ξετυλίγει ένα πακέτο)

ΜΑΡΙΝΑ: Α, τι ωραίο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Σου αρέσει;

ΜΑΡΙΝΑ: Μου αρέσει τρελά. Και ξέρω ήδη με τι θα το φορέσω!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δυσκολεύτηκα να διαλέξω. Το είχε και σε άσπρο.

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι, προτιμώ αυτό. Άλλωστε το μαύρο είναι το χρώμα μου! Σε ευχαριστώ. Για να δούμε αυτό τώρα...

(ξετυλίγει και άλλο πακέτο)

ΛΙΟ: Στη φωτογραφία είναι το λιμάνι του Ρότερνταμ. Για να με θυμάσαι. Μέχρι τη μέρα που θα έρθεις να με δεις και θα το βλέπουμε μαζί.

ΜΑΡΙΝΑ: (τον αγκαλιάζει) Θα μου λείψεις ρε!

ΠΕΤΡΟΣ: Έλα, έλα, αφήστε τα τώρα αυτά. Το δικό μου άνοιξε.

ΛΙΟ: Τι ζηλιάρης αυτός ο άνθρωπος...

(Η Μαρίνα ξετυλίγει το πακέτο)

ΛΙΟ: Βιβλίο; Αλήθεια τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι εννοείς; Δεν είναι απλώς ένα βιβλίο! Είναι ο Ντεμιαν! Ο Ντεμιαν!

ΛΙΟ: (κοροϊδευτικά) Ο Ντέμιαν! Ο Ντέμιαν!

ΜΑΡΙΝΑ: (στον Πέτρο) Το θυμήθηκες;

ΠΕΤΡΟΣ: Πώς θα μπορούσα να ξεχάσω;

ΛΙΟ: (γελάει) Σιγά!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι θυμήθηκε δηλαδή; Πείτε και σε εμάς..

ΜΑΡΙΝΑ: Άστο...

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι, να τους πεις.

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ να τους πεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Εγώ;

ΛΙΟ: Ναι να μας πει όμως κάποιος από τους δυο τι εννοείται αλλιώς να το ξεχάσουμε γιατί βαριέμαι.

ΠΕΤΡΟΣ: Άμα βαριέσαι πήγαινε σπίτι να παίζεις με τη γάτα.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν είναι κάτι σπουδαίο μωρέ... απλά στο πρώτο ταξίδι που είχαμε πάει μαζί στο κατάστρωμα καθόμουν και διάβαζα τον Ντέμιαν.

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι και σου έπεσε στη θάλασσα.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έπεσε, εσύ το πέταξες.

ΛΙΟ: (γελάει) Θα τον είχα πετάξει στη θάλασσα.

ΜΑΡΙΝΑ: Έπεσε μόνος του.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι εννοείς;

ΠΕΤΡΟΣ: Έπεσα στη θάλασσα να πιάσω το βιβλίο.

ΛΙΟ: Είσαι ηλίθιος;

ΜΑΡΙΝΑ: Για αυτό και εγώ λίγες μέρες μετά του ζήτησα να χωρίσουμε.

ΠΕΤΡΟΣ: Εγώ έπεσα στη θάλασσα με κίνδυνο της ζωής μου για να σου πιάσω το βιβλίο...

ΜΑΡΙΝΑ: Που ο ίδιος μου το πήρες από τα χέρια και το πέταξες...

ΠΕΤΡΟΣ: Και αυτή με χώρισε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εκείνο το καλοκαίρι στα Κύθηρα ήταν;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι.

ΛΙΟ: Πόσο παλιά ήταν αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: Γύρω στα 8 μάλλον...7 χρόνια.

ΛΙΟ: Α, μαλιστα.

(ΣΚΟΤΑΔΙ)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι έγινε;

ΜΑΡΙΝΑ: Θα έπεσε η ασφάλεια. Τώρα τελευταία πέφτει συνέχεια.

ΠΕΤΡΟΣ: Μονοφασικό ή τριφασικό ρολόι;

ΜΑΡΙΝΑ: Που θες να ξέρω;

ΠΕΤΡΟΣ: Το λέει στο λογαριασμό.

ΜΑΡΙΝΑ: Που το λει;

ΠΕΤΡΟΣ: Στο λογαριασμό, στην πίσω σελίδα.

ΛΙΟ: Μάλλον γενικό είναι το πρόβλημα.

ΜΑΡΙΝΑ: Και στα υπόλοιπα σπίτια σκοτάδι βλέπω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Το πάει για καταιγίδα.

ΠΕΤΡΟΣ: Ευχηθείτε μόνο να μην έχει πέσει κανένα δέντρο σε τίποτα καλώδια.

ΛΙΟ: Αυτός ο καιρός αρρώστια είναι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εμένα μου προκαλεί βήχα.

ΜΑΡΙΝΑ: Είδε κανείς τα τσιγάρα μου;

ΠΕΤΡΟΣ: Εδώ τα 'χεις.

ΛΙΟ: Και εσύ που το είδες;

ΠΕΤΡΟΣ: Πάντα στο ίδιο σημείο τα αφήνει.

(Η Μαρίνα ανάβει τσιγάρο)

ΠΕΤΡΟΣ: Δώσε μου ένα.

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν το 'κοψες;

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί εσύ το έκοψες;

(Ο Πέτρος ανάβει τσιγάρο)

ΛΙΟ: Άναψε και κανένα κερί να φάμε την τούρτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί με τα μάτια τρως;

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα υπάρχει ένα αρωματικό κερί δίπλα στο σημείο που άφησα τον Ντέμιαν.

ΛΙΟ: Καλέ τι αρωματικό και βλακείες. Ανάψτε την τούρτα, τόσα κεριά έχει.

ΠΕΤΡΟΣ: (βήχει ψεύτικα) Σκρουντζ!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (βήχοντας) Αυτό το βιβλίο θα μπορούσε να ήταν και δώρο του Σπύρου.

ΜΑΡΙΝΑ: Όντως.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ο Ντέμιαν ήταν πάντα το αγαπημένο του.

ΜΑΡΙΝΑ: Και εγώ το σιέφτηγα.

ΛΙΟ: Από εκεί να καταλάβεις για τι βιβλίο μιλάμε. Το διαβάζεις και θέλεις να αυτοκτονήσεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Σιάσε. Δεν είναι αστείο.

ΠΕΤΡΟΣ: Ρε σεις, για αυτά θα μιλάμε τώρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Γιατί σε ενοχλήσαμε;

ΠΕΤΡΟΣ: Να γιορτάσουμε ήρθαμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν μπορούμε να κάνουμε σαν να μην έγινε ποτέ.

ΜΑΡΙΝΑ: Η αλήθεια είναι ότι δεν το έχουμε συζητήσει.

ΠΕΤΡΟΣ: Θα έπρεπε;

ΛΙΟ: Ο,τι έγινε, έγινε.

ΠΕΤΡΟΣ: Επιλογή του ήταν. Δεν δεχόταν βοήθεια από κανέναν. Εγώ προσπάθησα. Προσπάθησα πάρα πολύ...

ΛΙΟ: Και εγώ.

ΠΕΤΡΟΣ: Αλλά τι θα μπορούσα να κάνω; Από τότε που τον θυμάμαι ήταν δυστυχισμένος.

ΛΙΟ: Και χωρίς λόγο κιόλας. Είχε τα πάντα ο Σπύρος. Τα πάντα!

ΠΕΤΡΟΣ: Ε και μια μέρα απλά του την έδωσε...

ΛΙΟ: Ο Σπύρος ήταν ο πιο τυχερός άνθρωπος που ξέρω. Που ήξερα δηλαδή...

ΠΕΤΡΟΣ: Κατάπια όλα του τα χάπια και την έκανε.

ΛΙΟ: Την έκανε.

ΠΕΤΡΟΣ: Κρίμα. Αλλά τουλάχιστον κοίταξε να βοηθήσει οικονομικά τον ξάδερφο του. Στα άφησε όλα ε Λίο;

ΛΙΟ: Όλα ναι ναι. Ήταν μεγαλόψυχος.

ΠΕΤΡΟΣ: Πάντα έτσι ήταν αυτός. Φρόντιζε πρώτα για τους άλλους.

ΛΙΟ: Αλλά παραμελούσε τον εαυτό του.

[Παύση]

ΠΕΤΡΟΣ: Πονεμένη ψυχή. Πάντα έτσι ήταν αυτός.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ε όχι και πάντα. Όχι και πάντα! Ξέρεις πολύ καλά από πότε ξεκίνησαν όλα.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα...

ΠΕΤΡΟΣ: Αλήθεια;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι αλήθεια.

ΛΙΟ: Βα-ριέ-μαι!

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία, για πες μου τότε. Πότε ξεκίνησαν όλα;

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα μου άστο. Μην απαντήσεις...

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι θα μου πει.

ΛΙΟ: Συγγνώμη τι ακριβώς κάνουμε τώρα; Μήπως να φύγω;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε βγάζει κάπου αυτή η συζήτηση. Ας το λήξουμε.

ΠΕΤΡΟΣ: (στην Αλεξάνδρα) Περιμένω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ο Σπύρος ήταν μια χαρά.

ΠΕΤΡΟΣ: (γελάει) Ναι. Ήταν. Ήταν τόσο καλά που αυτοκτόνησε λίγο πριν γίνει 30.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ο Σπύρος ήταν μια χαρά. Ο χαρακτήρας του άλλαξε εξαιτίας αυτής της φάρσας. Της φάρσας που του κάναμε κάποτε οι τέσσερις μας. Μια φάρσα που ήταν δική σου ιδέα.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν ξέρω για ποιο πράγμα μιλάς.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Α ώστε δεν ξέρεις. Εσείς; Δεν το θυμάστε; Εδώ έγινε. Εδώ σε αυτό το σπίτι.

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα μου, δεν είναι ωραίο αυτό που γίνεται τώρα όμως...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θυμάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Ρε Αλεξάνδρα; Είναι τα γενέθλια μου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θυμάσαι;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι. Θυμάμαι.

ΛΙΟ: Και εγώ.

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία. Επειδή εγώ όμως δεν θυμάμαι, θέλω να μου πεις. Τώρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι. Ας κάνουμε ότι το πιστεύουμε αυτό.

ΠΕΤΡΟΣ: Θα μου πεις; Ναι ή όχι;

ΛΙΟ: Μην της φωνάζεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι. Ξέρεις πολύ καλά για ποιο πράγμα μιλάω.

ΠΕΤΡΟΣ: Θα μου πεις; Ναι ή όχι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Παιζαμε Σκοτεινό Δωμάτιο. Εδώ μέσα. Ήταν σειρά του Σπύρου να μας ψάξει. Κλείσαμε τα φώτα και εσύ πρότεινες να βγούμε έξω και να τον αφήσουμε μόνο του μέσα στο σπίτι να μας ψάχνει. Επιστρέψαμε μετά από περίπου μια ώρα. Τα φώτα στο σπίτι ήταν ακόμη σβηστά. Ανάψαμε τα φώτα και τον βρήκαμε. Ήταν σε άθλια κατάσταση. Έλεγε ότι μας έψαχνε μέσα στο σκοτάδι. Ότι είχε καταλάβει ότι είχαμε φύγει από το σπίτι. Αλλά στο σπίτι δεν ήταν μόνος. Είπε πως κάποιος άλλος, άγνωστος έπαιζε μαζί του. Από εκείνο το βράδυ και έπειτα δεν ήταν ποτέ ξανά ο Σπύρος που ξέραμε. Αυτό το περιστατικό ήταν... ήταν...

ΠΕΤΡΟΣ: Κλασικό και πρώιμο σύμπτωμα της σχιζοφρένειας του. Αυτό ήταν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μόνο και μόνο επειδή εμείς δεν είδαμε αυτό που είδε δεν σημαίνει ότι εδώ μέσα δεν υπήρχε κάτι.

ΠΕΤΡΟΣ: Έλα σε παρακαλώ. Εσύ γιατί νομίζεις δηλαδή ότι έπαιρνε όλα αυτά τα χάπια;

ΛΙΟ: Μπορεί το σπίτι της Μαρίνας να είναι στοιχειωμένο. Μιλώ σοβαρά τώρα. Αλήθεια, εσύ Μαρίνα έχεις δει τίποτα περίεργο;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι. Αλλά ο Γιάννης έχει μια φανταστική φίλη που την λένε Κορνέλια.

ΠΕΤΡΟΣ: Όπως κάθε μοναχοπαιδί που σέβεται τον εαυτό του. Και εγώ είχα.

ΜΑΡΙΝΑ: Της μιλάει συνέχεια.

ΛΙΟ: Δεν ξέρω. Εγώ πάντως πιστεύω στα φαντάσματα. Και να σας πω κάτι; Δεν τα φοβάμαι.

ΠΕΤΡΟΣ: Πως να τα φοβάσαι; Τα φαντάσματα είναι όαση μπροστά σε αυτό το τετράποδο τέρας που έχει ο γκόμενος σου για γάτα και τριγυρίζει στο σαλόνι σας.

ΛΙΟ: Τη Βερόνικα λες τέρας; Μα η Βερόνικα μου είναι αξιολάτρευτη.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν είναι αξιολάτρευτη. Είναι φρίκη. Φρίκη. (φρυαλέα)

ΛΙΟ: Να με συγχωρείς που η τυφλή γατούλα του αγοριού μου σου χαλάει την αισθητική.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν μου χαλάει την αισθητική. Έχει άσπρα μάτια. Είναι τρομακτική.

ΜΑΡΙΝΑ: Είναι τυφλή εκ γενετής;

ΛΙΟ: Όχι, όχι η γλυκιά μου. Κάποιος της το έκανε αυτό.

ΜΑΡΙΝΑ: Αουτς.

ΠΕΤΡΟΣ: Αυτός ο κάποιος ας φρόντιζε να τελειώσει τη δουλειά που άρχισε.

ΛΙΟ: Τι εννοείς;

ΠΕΤΡΟΣ: Ε ας τη σκότωνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα ρε Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ: Καλύτερα νεκρή. Από αυτό που είναι τώρα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μπορεί αυτός που την τύφλωσε να μην ήθελε να την σκοτώσει. Αλλά να μείνει ζωντανή και να υποφέρει. Στο κτηνιατρείο ένας τρελός συνέχεια μας φέρνει χτυπημένη τη γάτα του. Είμαι σίγουρη ότι την χτυπάει ο ίδιος. Απλά δεν έχω αποδείξεις.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί αν είχες αποδείξεις τι θα του έκανες δηλαδή;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θα του έλεγα ψέματα. Θα έλεγα «κύριε Κουτσιβίνη η γάτα σας πέθανε». Και θα την κράταγα.

ΜΑΡΙΝΑ: Πώς τον είπες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Κουτσιβίνη.

ΜΑΡΙΝΑ: Ισιδώρο Κουτσιβίνη;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι. Γιατί; Τον ξέρεις;

ΜΑΡΙΝΑ: Με κρεατοελιά στην φαλάκρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ακριβώς.

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα ρε. Αυτός είναι ο λυκειάρχης του σχολείου που δουλεύω.

ΛΙΟ: Ωραίοι άνθρωποι δουλεύουν στα σχολεία.

ΠΕΤΡΟΣ: Για αυτό εγώ δε θα κάνω ποτέ μου παιδί.

ΛΙΟ: (γελάει) Να πάρεις γάτα.

ΠΕΤΡΟΣ: Θα πάρω την δική σου. Την τυφλή. Θα παίζουμε και Σκοτεινό Δωμάτιο. Χρόνια έχω.

ΛΙΟ: Τι να πω. Όπως μπορεί και βολεύεται ο καθένας Πιερ.

ΠΕΤΡΟΣ: Εσύ Λεωνίδα πως μπορείς και πως βολεύεσαι;

ΛΙΟ: Μη με ξαναπεις Λεωνίδα! Θα γίνει χαμός.

ΠΕΤΡΟΣ: Λεωνίδα. Λεωνίδα. Λεωνίδα. Λεωνίδα.

ΜΑΡΙΝΑ: Να σας πω. Θέλετε να παίζουμε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι να παίζουμε;

ΛΙΟ: Σκοτεινό δωμάτιο;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι.

ΛΙΟ: Τι λες μωρέ;

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι. Μέσα. Εγώ θέλω.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δεν ξέρω...

ΠΕΤΡΟΣ: Ξέρω εγώ. Είναι τα γενέθλια της. Και απόψε θα κάνουμε ο,τι γουστάρει.

ΛΙΟ: Παίζετε μόνοι σας. Εγώ δεν κάνω κέφι.

ΠΕΤΡΟΣ: Μην είσαι έτσι ρε. Ένα παιχνίδι είναι. Σίγα. Μέχρι να έρθει το ρεύμα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Είναι που δεν έχουμε και τις πιο ευχάριστες αναμνήσεις από το συγκεκριμένο παιχνίδι Πέτρο μου. Κατάλαβες;

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά ρε παιδιά αν είναι έτσι αφήστε το...

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι. Δεν ακούω τίποτα. Λοιπόν,σβήσε τα κεριά. Εμείς κρυβόμαστε και ο Λεωνίδας μας βρίσκει. Πάμε.

ΛΙΟ: Εγώ;

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι εσύ. Να δεις λίγο πως είναι να ζει κανείς σαν τη γάτα σου. Που τριγυρίζει στο διαμέρισμα σας χωρίς να βλέπει τίποτα.

ΛΙΟ: Τι άλλο θα αναγκαστώ να κάνω για όσο ζω ακόμη σε αυτήν την κωλοχώρα, Χριστέ μου!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δε σου φταίει η χώρα αν οι φίλοι σου είναι βλάκες.

ΠΕΤΡΟΣ: Έλα! Μαρίνα σβήσε τα κεριά. Το παιχνίδι αρχίζει σε: 3,2,1....

[ΣΚΟΤΑΔΙ]

3

Σκοτάδι. Το παιχνίδι έχει αρχίσει. Ο Λίο μετρά ως το 100 και οι υπόλοιποι κρύβονται.

ΛΙΟ: ...94,95,96,97,98,99,100 και βγαίνω. Αμάν; Δε βλέπω τίποτα...

ΠΕΤΡΟΣ: Πολύ περίεργο. Τι να φταίει άραγε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (γελάει)

ΜΑΡΙΝΑ: Σσσσς!

ΛΙΟ: Μόνο και γίνει κάτι και χτυπήσω ε. Μόνο και χάσω το ταξίδι μου! Σας το λέω! Μόνο!

ΦΩΝΗ: Μόνο, μόνο...

ΛΙΟ: Ποίος το είπε αυτό;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ποιο;

ΦΩΝΗ: Μόνο!

ΛΙΟ: Ποίος κοροϊδεύει; Πέτρο εσύ είσαι;

[ΣΙΩΠΗ]

ΛΙΟ: Ε... παιδιά δε βλέπω..

ΠΕΤΡΟΣ: Νιάου...νιάουου...

ΛΙΟ: Τι είναι αυτά καλέ; Ποιος νιαουρίζει;

ΠΕΤΡΟΣ: Νιάουου...Νιάουου....

ΛΙΟ: Είσαι πάρα πολύ αστείος. Χα. Χα. Χα. Μπράβο σου Πέτρο.

ΠΕΤΡΟΣ: Νιάουου! Δεν είμαι ο Πέτρος. Εγώ είμαι η Βερόνικα. Η καημένη τυφλή γατούλα σου. Νιαουου.

ΛΙΟ: Ουαου. Μα τι πανέξυπνος που είσαι. Και πόσο αστείος. Δε μπορώ να σταματήσω να γελάω. Πω, πω.

ΠΕΤΡΟΣ: Νιάου....

[Ο Λίο εντοπίζει ένα σώμα στο σκοτάδι. Το αγγίζει για να καταλάβει ποιος είναι.]

ΛΙΟ: Ωπ. Σε τσάκωσα. Τι έγινε; Δε νιαουρίζεις τώρα; Το ξέρω ότι είσαι εσύ βλαμμένη. Μόνο εσύ αναπνέεις έτσι σφυριχτά και από το στόμα. Τι είναι αυτό; Καλέ; Καλεεεεεεεε! Τι έχεις εκεί;

ΠΕΤΡΟΣ: Ε! ε!

ΛΙΟ: Τι είναι αυτό;

ΠΕΤΡΟΣ: Σταμάτα ρε!

ΛΙΟ: Συγγνώμη τι είναι αυτό; Τι πιάνω τώρα;

ΠΕΤΡΟΣ: Άσε με σου λέω....

ΛΙΟ: Τι σπρώχνεις; Πας καλά αγόρι μου;

ΠΕΤΡΟΣ: Μακριά μου! Ανώμαλε. Ε ανώμαλε.

ΛΙΟ: (γελάει) Τι λες μωρέ μαλάκα;

ΠΕΤΡΟΣ: (γελάει) Άντε γαμήσου.

ΛΙΟ: Είσαι τρελός εσύ. Δεν πας καλά...

[Αμυδρό φως από φακό ανάβει]

ΜΑΡΙΝΑ: Τι έγινε;

ΠΕΤΡΟΣ: Τι να γίνει; Τίποτα.

ΛΙΟ: Ε όχι και τίποτα! Δείξε τώρα στα κορίτσια αυτό που έπιασα! Τώρα! Τώρα!

ΜΑΡΙΝΑ: Μη φωνάζεις!

ΛΙΟ: Τώρα είπα!

ΠΕΤΡΟΣ: Τι να τους δείξω ρε;

ΛΙΟ: Ξέρεις εσύ. Αυτό που έχεις στην τσέπη σου.

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί;

ΛΙΟ: Δείξε το!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ε άντε δείξε μας και εσύ να τελειώνουμε!

ΜΑΡΙΝΑ: Καλά σου λέει...

ΠΕΤΡΟΣ: (δυσανασχετεί) Ωχ μωρέ τώρα..! Με πρήξατε. Πολύ καλά λοιπόν. Ορίστε. Να το το μωρό μου. Κοιτάχτε το. Όμορφο;

(Ο Πέτρος βγάζει ένα περιστροφικό από την τσέπη του σακακιού του)

ΜΑΡΙΝΑ: (επιφώνημα)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Παναγία μου!

ΛΙΟ: Το 'ξερα!

ΠΕΤΡΟΣ: (γοροϊδευτικά) Το 'ξερα! Το 'ξερα!

ΜΑΡΙΝΑ: Τι το θες αυτό μέσα στο σπίτι μου;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θέλω να φύγω...

ΛΙΟ: Είσαι στη μαφία. Έτσι δεν είναι;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Θέλω να πάω σπίτι μου...

ΛΙΟ: Είσαι στη μαφία;

ΠΕΤΡΟΣ: Πήγαινε να παίξεις με κάνα δονητή εσύ.. που θα με ρωτήσεις εμένα αν είμαι στη μαφία.

ΜΑΡΙΝΑ: Σιάστε! Έφερες όπλο σε σπίτι; Σε σπίτι με παιδί ρε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έχει να κάνει με ναρκωτικά έτσι; Μόνο αυτό; Ή και εμπόριο ανθρώπων; Είσαι δολοφόνος;

ΠΕΤΡΟΣ: Τι δολοφόνος και βλακείες μωρέ; Πώς κάνετε έτσι; Έλεος. Εμένα φοβάστε; Είναι δυνατόν; Εμένα;

ΜΑΡΙΝΑ: Που το βρήκες;

ΠΕΤΡΟΣ: Από τη δουλειά. Την εταιρία μου. Την Γιεδερναου. Μου το έδωσαν.

ΜΑΡΙΝΑ: Γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ: Για ασφάλεια.

ΜΑΡΙΝΑ: Και τι δουλειά είναι αυτή;

ΠΕΤΡΟΣ: Ασφάλεια.

ΜΑΡΙΝΑ: Ασφάλεια γιατί;

ΠΕΤΡΟΣ: Ασφάλεια!

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι, για τι πράγμα ασφάλεια;

ΠΕΤΡΟΣ: (έξαλλος με το όπλο προς το μέρος τους) Α-ΣΦΑ-ΛΕΙ-Α ! Τέλος.

ΛΙΟ: Μας απειλείς τώρα;

ΠΕΤΡΟΣ: ΤΕ-ΛΟΣ.

[Παύση]

ΠΕΤΡΟΣ: Είστε ασφαλείς. Δώρο είναι. Από τη δουλειά. Από την εταιρία μου. Την Γιέδερναου. ΓΚΕ-ΔΕΡ-ΝΑΟΥ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εγώ πάντως πρώτη φορά ακούω για τέτοιο δώρο από κάποια δουλειά. Έχω ακούσει για κινητά, έχω ακούσει για λάπτοπ, έχω ακούσει για αμάξια, έχω ακούσει για κουπόνια εκπτώτικα, έχω ακούσει για εισιτήρια για το σινεμά, έχω ακούσει για εισιτήρια για το θέατρο, έχω ακούσει για ταξίδια...

ΠΕΤΡΟΣ: Ε σιάσε πια! Βούλωσε το. Έχεις ακούσει και έχεις ακούσει. Χέστηκα. Εμένα η δουλειά μου δεν είναι ούτε να σερβίρω πεινασμένους μπον βιβέρ στην Μπλε Ταβέρνα σαν τον Λίο, ούτε το να δίνω ωριαίες αποβολές σε σπυριάρινα 16χρονα με ορμονικά προβλήματα όπως κάνει η Μαρίνα. Επίσης ούτε το να κάνω ευθανασία σε καημένα άρρωστα κουτάβια όπως εσύ. Κατάλαβες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ποια είναι λοιπόν η δουλειά σου;

ΠΕΤΡΟΣ: (γελάει) Αφού σας είπα... Ασφάλεια.

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ δε νιώθω καθόλου ασφαλής με το να υπάρχει ένα πιστόλι μέσα στο σπίτι μου.

ΛΙΟ: Και πόσο μάλλον όταν παίζουμε ένα τόσο επικίνδυνο παιχνίδι έτσι; Πριν το έπιασα. Αν εκπυρσοκροτούσε;

ΠΕΤΡΟΣ: (γελάει) Σιγά...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ούτε το να το κρατάς τόση ώρα και να μας σημαδεύεις είναι ωραίο. Μην ξεχνάς ότι έχω μωρό!

ΛΙΟ: Σιγά και εσύ πως κάνεις έτσι. Αφού θα το δώσεις...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και τι σημαίνει αυτό;

ΠΕΤΡΟΣ: Θα πάρεις και λεφτά;

ΜΑΡΙΝΑ: Κόψε τις μαλακίες ρε, μην πας να ξεγλιστρήσεις! Τι το φερες το όπλο σπίτι μου; Μου λες; Καταλαβαίνεις τι θα μπορούσε να γίνει;

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία. Ωραία! Μέχρι το τέλος της βραδιάς σας υπόσχομαι ότι δεν θα το ξαναπιάσω στα χέρια μου. Να ορίστε. Θα μείνει εδώ κάτω. Εντάξει;

(Ο Πέτρος αφήνει το όπλο στο πάτωμα δίπλα στην πόρτα.)

ΠΕΤΡΟΣ: Και τώρα κρυφτείτε. Γιατί έχασα. Και είναι η σειρά μου να ψάξω να σας βρω. Κρυφτείτε. Κρυφτείτε.

4

Σκοτάδι. Το παιχνίδι αρχίζει ξανά. Ο Πέτρος μετρά ως το 100 και οι υπόλοιποι κρύβονται.

ΠΕΤΡΟΣ: ...95,96,97,98,99,100 και βγαίνω. Τελικά αυτό το σπίτι είναι πιο όμορφο στο σκοτάδι από ο,τι στο φως. Όπως και εσείς. Δε μιλάτε ε; Ε λοιπόν, δεν ξέρω ποιον θα βρω πρώτο αλλά ξέρω ότι θα τον βρω πολύ γρήγορα. Έχω μύτη εγώ. Και σας μυρίζω. Θα σας βρω έναν – έναν από τη μυρωδιά.

ΛΙΟ: Βρωμόσκυλο.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι είπες Λεωνίδα;

ΛΙΟ: Βρωμόσκυλο!

ΠΕΤΡΟΣ: Λίγο δυνατότερα. Είμαι μόνο 110% σίγουρος για το που ακριβώς έχεις κρυφτεί. Αλλά ξέρω. Εσύ αυτό θες. Να ακούσω από πού έρχεται η φωνή σου, να έρθω εκεί και να σε πασπατέψω. Φεύγεις με τον γιόμενο και την ανάπηρη γάτα για εξωτερικό τάχα μου για σπουδές και τέτοια. Η αλήθεια είναι ότι ψάχνεις να βρεις απεγνωσμένα έναν τρόπο για να με ξεπεράσεις. Έτσι δεν είναι;

[ΣΙΩΠΗ]

ΠΕΤΡΟΣ: Δε μιλάς ε; Λοιπόν, θα σας πω κάτι τώρα. Πριν σας είπα φέματα. Φυσικά και θυμάμαι το περιστατικό που έγινε όταν παίζαμε σκοτεινό δωμάτιο με τον Σπύρο. Και θα σας πω και κάτι άλλο. Ο Σπύρος έλεγε αλήθεια. Δεν ήταν μόνος του εκείνη τη βραδιά μέσα στο σπίτι. Είχα φροντίσει όταν εσείς και εγώ θα φεύγαμε και θα τον αφήναμε να μας ψάχνει μόνος του στο σκοτάδι να ερχόταν μέσα στο σπίτι εκείνη η αποκρουστική γριά κοκκινομάλλα που έμενε πάνω από το παλιό ωδείο και διάβαζε βιβλία. Την κυρία Κλάρα λέω. Τη θυμάστε;

[ΣΙΩΠΗ]

ΠΕΤΡΟΣ: Την θυμάστε. Η γερό Κλάρα η αλλήθωρη που την έπεφτε σε νεαρά αγόρια. Της είχα πει λοιπόν να μπει και να κρυφτεί μέσα στο σπίτι. Της έταζα έρωτα. Της είπα να μείνει κρυμμένη εκεί και πως όταν θα είναι σκοτεινά σημαίνει ότι μπορεί επιτέλους να βγει από την κρυψώνα της και να με βρει για να κάνουμε μαζί τρελίτσες. Ήταν θεόχαζη. Της άξιζε. Αντί για εμένα φυσικά μέσα στο σπίτι βρήκε μόνο του τον Σπύρο και τον κυνηγούσε για φιλάκι νομίζοντας ότι ο Σπύρος είναι εγώ. Ήταν γυμνή. Βαριά βαμμένη. Σκέτο καμπούκι. Και γιγάντια. Σα ντουλάπα. Ο Σπύρος χέστηκε πάνω του. Τη χτύπησε στο κεφάλι με εκείνο το κύπελλο που είχες κερδίσει Μαρίνα στο τουρνουά. Η γριά έμεινε στον τόπο. Όταν ο Σπύρος άνοιξε τα φώτα είδε ότι η γριά Κλάρα ήταν άντρας. Και ενώ είχε ψοφήσει την είχε ακόμα σηκωμένη. Ο Σπύρος έσυρε τη γριά στον κήπο και την έκρυψε μέσα σε εκείνους τους θάμνους που πήγαινε και έχεζε ο σκύλος σας ο Έκτορας. Την επόμενη μέρα εξαφανισμένη η γριά και ο Σπύρος σαν νεκρός. Τον ρώτησα τι έγινε και μου τα είπε όλα. Ήρθαμε μαζί το επόμενο βράδυ αργά σαν τους κλέφτες στον κήπο σας. Έπρεπε να θάψουμε οπωσδήποτε τη γριά. Βρώμαγε. Την είχε ποτίσει και ο Έκτορας. Ήταν βαριά. Τη θάψαμε κάτω από τη βελανιδιά. Εκεί που τώρα έχουν φυτρώσει βρωμοτσουκνίδες. Λίγο πιο πέρα από την πισίνα. Φυσικά κανένας δεν την έψαξε. Σε ποιον θα έλειπε άλλωστε; Δεν ξαναμίλησα ποτέ με τον Σπύρο για όλο αυτό. Της άξιζε. Ήταν πραγματικά χαζή. Δεν τη λυπάμαι καθόλου. Λυπάμαι μόνο το καημένο το χώμα και τις ρίζες της βελανιδιάς που βρωμίζονται από το πτώμα της. (γελάει). Και αυτός είναι ο λόγος που σιχαίνομαι τον κήπο σου Μαρίνα. Τον σιχαίνομαι περισσότερο και από αυτό το παλιοψυγείο στην κουζίνα σου.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι καλά.

ΛΙΟ: Εγώ δεν τη θυμάμαι αυτή την κυρία.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι λες τώρα ρε Λεωνίδα; Είναι δυνατόν να έχεις ξεχάσει τη μάνα σου ρε; Τη γυναίκα που σε έφερε στον κόσμο;

ΛΙΟ: Άντε στο διάολο βλάνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ωραίο αυτό το εργάκι. Πως το σιέφτηκες;

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν είναι εργάκι.

ΜΑΡΙΝΑ: Αφού η κυρία Κλάρα έφυγε για να ζήσει με την κόρη της στην Ιταλία.

ΠΕΤΡΟΣ: Αν με το «Ιταλία» εννοείς το άθλιο παρτέρι με τις τσουνίδες κάτω από τη βελανιδιά του κήπου σου τότε ναι. Η γριά είναι στην Ιταλία. Και εσύ (κάπως ερωτικά) αυτή τη στιγμή είσαι ακριβώς μπροστά μου και αγγίζω τα μαλλιά σου. Έχασες Μαρίνα.

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι καλά. Θες να μου πεις δηλαδή ότι εγώ τώρα στον κήπο μου έχω ένα πτώμα;

ΠΕΤΡΟΣ: Ακριβώς. Κάτω από τη βελανιδιά.

ΜΑΡΙΝΑ: Άσε μας μωρέ.

ΠΕΤΡΟΣ: Πάμε ένα στοιχημα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ναι αμέ.

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία. Πήγαινε φέρε ένα φτυάρι.

ΛΙΟ: Κόφτε το πια με αυτά τα μακάβρια!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Βοήθεια!

ΜΑΡΙΝΑ: Αλεξάνδρα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Βοήθεια!

ΛΙΟ: Τι έπαθες;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Φίδι! Φίδι! Φίδι τυλιγμένο γύρω από το λαιμό μου!

ΠΕΤΡΟΣ: Τι μαλακίες λες πάλι μωρέ...

ΛΙΟ: Ναι ενώ αυτά που μας λες εσύ είναι καλύτερα!

ΜΑΡΙΝΑ: Δεν έχει φίδια το σπίτι Αλεξάνδρα μου. Στο μυαλό σου είναι...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Όχι! Δεν είναι στη φαντασία μου! Ούτε σας κάνω πλάκα! Φίδι ! Φίδι! Σας παρακαλώ... βοηθήστε με... θα με δαγκώσει....

(Κάποιος στρέφει τον φακό πάνω της)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ααααα! Να 'το, να 'το! Πάρτε το από πάνω μου!

ΛΙΟ: Βρε Αλεξάνδρα...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αααα.....ααααα.....

ΛΙΟ: Μη φοβάσαι. Αυτό δεν είναι φίδι. Είναι η Μεταξένια. Το μαγικό σκουλήκι.

ΠΕΤΡΟΣ: Το ποιο;

ΛΙΟ: Το μαγικό σκουλήκι Πέτρο. Η Μεταξένια.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Πάρτε το από πάνω μου! Πάρτε το από πάνω μου! Πάρτε το!

ΠΕΤΡΟΣ: Η Μεταξένια;

ΛΙΟ: Ναι. Το μαγικό σκουλήκι.

(Ο Λίο παίρνει στα χέρια του το μαγικό σκουλήκι)

ΠΕΤΡΟΣ: Τι είναι αυτό;

ΛΙΟ: Παιχνίδι είναι. Αστοιχείωτε. Είναι η Μεταξένια! Το μαγικό σκουλήκι που κάνει ο,τι του πεις!

ΠΕΤΡΟΣ: Πάλι για τον εαυτό σου μιλάς;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ήθελε να με πνίξει. Είχε τυλιχτεί γύρω από το λαιμό μου. Νόμιζα πως ήταν φίδι. Νόμιζα...

ΠΕΤΡΟΣ: Νομίσματα και εμβάσματα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Είμαι τόσο ηλίθια...

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι βέβαια. Μην το ζαναπείς αυτό για τον εαυτό σου. Δεν το πιστεύεις.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αφού και εσείς το πιστεύετε. Το ξέρω. ότι απλά με ανέχεστε. Με λυπάστε. Γιατί είμαι ηλίθια.

ΠΕΤΡΟΣ: Πω ρε πούστη μου πάλι τα ίδια...

ΜΑΡΙΝΑ: Κανέννας δε σε θεωρεί ηλίθια. Είσαι πανέξυπνη. Και η καλύτερη φίλη που είχα ποτέ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αλήθεια;

ΜΑΡΙΝΑ: Αλήθεια. Είμαι πολύ τυχερή που είσαι φίλη μου.

ΠΕΤΡΟΣ: (ειρωνικά) Θα κλάψω.

ΛΙΟ: Σσςς.

ΜΑΡΙΝΑ: Άκου, είσαι ένας σπάνιος και πολύ χαρισματικός άνθρωπος. Και όποιος δεν το βλέπει αυτό είναι για τα μπάζα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εγώ χαρισματική;

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ. Και ο απαίσιος κόσμος που ζούμε μοιάζει ομορφότερος όταν έχει μέσα του εσένα και ανθρώπους σαν εσένα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Δηλαδή δεν σας κουράζω; Δεν είμαι ξενέρωτη;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι βρε Αλεξάνδρα.

(Η Μαρίνα και η Αλεξάνδρα αγκαλιάζονται)

ΠΕΤΡΟΣ: Μου φάνηκε πως είδα ένα φως έξω.

ΛΙΟ: Αμάξι θα ήταν.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν ακούστηκε.

ΛΙΟ: Άμα είναι μακριά πως να ακουστεί.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι θα γίνει τώρα; Θα παίζουμε;

ΛΙΟ: Ζηλεύεις; Θεε και εσύ αγκαλίτσα;

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι... Αλλά τώρα τι είναι αυτά...

ΜΑΡΙΝΑ: Θα παίζουμε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ναι αλλά να κρύψετε το σκουλήκι!

ΜΑΡΙΝΑ: Μην ανησυχείς. Αυτό πάει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι πάει; Πως πάει; Που πήγε;

ΜΑΡΙΝΑ: Έχει σημασία;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και άμα ξανάρθει;

ΜΑΡΙΝΑ: Δε θα ξανάρθει. Άντε, τώρα κρυφτείτε γιατί πριν εγώ έχασα και ήρθε η σειρά μου να ψάξω να σας βρω.

(κρύβονται)

ΜΑΡΙΝΑ: ...96,97,98,99,100. Βγαίνω.

[ΗΧΟΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΥ]

ΠΕΤΡΟΣ: Μαρίνα;

ΛΙΟ: Τι ήταν αυτό;

(Τα φώτα ανάβουν. Το ρεύμα έχει επιστρέψει. Ένα παιδί ντυμένο κουνέλι είναι πεσμένο αναίσθητο στο πάτωμα και αιμορραγεί.)

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι, όχι, όχι. Γιάννη; Γιάννη;

ΛΙΟ: Τι έκανες ρε; Τι έκανες;

ΠΕΤΡΟΣ: Εγώ; Δεν έκανα τίποτα. Ούτε που το άγγιξα το όπλο στο ορκίζομαι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (πιάνει το χέρι του παιδιού) Δεν έχει σφυγμό.

ΜΑΡΙΝΑ: (στον Πέτρο) Θα σε σκοτώσω, θα σε σκοτώσω ρε ξεφτίλα! Σκότωσες το παιδί σου ρε; Το ίδιο σου το παιδί μαλάκια;

ΠΕΤΡΟΣ: Εγώ δεν έκανα τίποτα στο ορκίζομαι! Ούτε που ξέρω που είναι το όπλο!

ΜΑΡΙΝΑ: (την κρατάει ο Λίο) Άσε με, άσε με, άσε με!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μαρίνα, κοίτα!

(Η Αλεξάνδρα βγάζει τη μάσκα κουνελιού από το κεφαλάκι του νεκρού παιδιού. Φανερώνεται ότι πρόκειται για ένα κορίτσι και όχι για τον μικρό Γιάννη)

ΜΑΡΙΝΑ: Αυτός... δεν είναι ο Γιάννης μου...

ΛΙΟ: Δεν είναι ο Γιάννης;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Είναι ένα κοριτσάκι.

ΠΕΤΡΟΣ: Ξέρεις ποια είναι;

ΜΑΡΙΝΑ: Όχι.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Είναι η Κορνέλια! Η φίλη μου. Η μάγισσα.

(Ο Γιάννης εμφανίζεται και κρατά στα χέρια του το όπλο του Πέτρου.)

ΠΕΤΡΟΣ: Που ήσουν βρε Γιάννη. Ανησυχήσαμε!

ΜΑΡΙΝΑ: Άστο αμέσως κάτω αυτό!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπαμ! Μπαμ! (τους σημαδεύει)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (επιφώνημα τρόμου)

(Ο Λίο και η Αλεξάνδρα κρύβονται)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπαμ! Μπαμ!

ΜΑΡΙΝΑ: Γιάννη!

ΠΕΤΡΟΣ: Θα μου το δώσεις και εμένα να παίζω;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπαμ! Μπαμ!

(πυροβολεί στο ταβάνι)

ΛΙΟ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: (επιφώνημα τρόμου)

ΜΑΡΙΝΑ: Άστο κάτω Γιάννη!

ΠΕΤΡΟΣ: Πω, πω. Αυτή ήταν καλή. Αλλά μπορείς και καλύτερα. Πάμε άλλη μια! Στο ψυγείο ρίξει!

ΜΑΡΙΝΑ: Τι του λες; Πας καλά;

ΠΕΤΡΟΣ: Εδώ. Κλείσε το ένα μάτι να εστιάσεις καλύτερα. Βλέπεις; Έτοιμος; Με το ένα με το δυο με το τρία...

(πυροβολεί το ψυγείο)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπαμ!

ΠΕΤΡΟΣ: Μπράβο αγόρι μου. Τώρα μια στον καναπέ; Ε; Τι λες;

ΛΙΟ: Τι κάνεις;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Να!

ΠΕΤΡΟΣ: Με το ένα, με το δυο, με το τρία...

(πυροβολεί τον καναπέ)

ΓΙΑΝΝΗΣ: (γελάει με ενθουσιασμό)

ΠΕΤΡΟΣ: Αυτό είναι! Και τώρα ρίξε μια στην πόρτα...

ΜΑΡΙΝΑ: Σταμάτα!

(το όπλο δεν πυροβολεί)

ΓΙΑΝΝΗΣ: Μπαμ; Μπαμ;

ΠΕΤΡΟΣ: Χάλασε. Δώστο στη μαμά σου. Θα σου το φτιάξει.

(Ο Γιάννης δίνει το όπλο στην Μαρίνα)

ΠΕΤΡΟΣ: Ντάξει όλα καλά, εξάρι είναι. Δεν έχει άλλες σφαίρες.

(Η Μαρίνα του δίνει χαστούκι)

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Οι άλλες τρεις;

ΠΕΤΡΟΣ: Ε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εξάρι δεν είπες ότι είναι;

ΠΕΤΡΟΣ: Ναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Ο μικρός έριξε τρεις φορές. Οι άλλες τρεις σφαίρες που πήγαν;

ΠΕΤΡΟΣ: Α, ε δε θυμάμαι.

ΜΑΡΙΝΑ: Τι είσαι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Η Κορνέλια;

ΜΑΡΙΝΑ: Ποια;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι έπαθε η Κορνέλια; (δείχνει το νεκρό κορίτσι στο πάτωμα)

ΜΑΡΙΝΑ: Η Κορνέλια...

ΓΙΑΝΝΗΣ: Τι έχει;

ΛΙΟ: Την τσίμπησε η Μεταξένια. Το μαγικό σκουλήκι!

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πέθανε;

ΛΙΟ: Όχι δα! Το μαγικό σκουλήκι είναι δηλητηριώδες αλλά όχι και θανατηφόρο.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Έχει πολλά αίματα.

ΛΙΟ: Μην ανησυχείς. Κοιμάται. Κάποια στιγμή θα ξυπνήσει!

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ γιατί δεν κοιμάσαι;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Κοιμόμουν αλλά η Κορνέλια ήρθε με ξύπνησε και ζήτησε να παίξουμε.

ΜΑΡΙΝΑ: Το όπλο; Που το βρήκες; Η Κορνέλια στο έδωσε;

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι.

ΠΕΤΡΟΣ: Είναι πολύ αργά όμως τώρα. Να βλέπεις; Τη φίλη σου ήδη την πήρε ο ύπνος.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Ναι, αφού τη δάγκωσε η Μεταξένια και το δηλητήριο την κοίμισε.

ΠΕΤΡΟΣ: Τώρα που δεν έχεις με ποιον να παίζεις επειδή η Κορνέλια κοιμάται να πας να κοιμηθείς και εσύ λοιπόν.

ΓΙΑΝΝΗΣ: Θα με δαγκώσει και εμένα η Μεταξένια;

ΛΙΟ: Όχι. Χόρτασε για σήμερα.

ΜΑΡΙΝΑ: Έλα πάμε.

ΠΕΤΡΟΣ: Νάνι τώρα..

ΓΙΑΝΝΗΣ: Πέτρο δεν είμαι μωρό!

ΜΑΡΙΝΑ: Πάμε.

(Η Μαρίνα και ο Γιάννης φεύγουν. Σιωπή.)

5

(Ο Πέτρος πλησιάζει το νεκρό κορίτσι)

ΠΕΤΡΟΣ: Γυφτάκι είναι.

ΛΙΟ: Πώς μπήκε μέσα;

ΠΕΤΡΟΣ: Γιατί εμείς πως μπήκαμε;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Αυτή η Κορνέλια είναι η φανταστική φίλη του Γιάννη. Λογικά μπαινοβγαίνει καιρό...

ΛΙΟ: Τι θα κάνουμε;

ΠΕΤΡΟΣ: Τι εννοείς;

ΛΙΟ: Σκοτώσαμε ένα παιδί...

ΠΕΤΡΟΣ: Ατύχημα ήταν. Κανείς δεν σιότωσε κανέναν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Εγώ λέω να πάρουμε την αστυνομία.

ΠΕΤΡΟΣ: Την αστυνομία; Να πεις τι στην αστυνομία; Ότι παίζαμε σιοτεινό δωμάτιο και ότι ένα παιδί πυροβόλησε και σκότωσε μια γύφτισσα;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και αυτό παιδί είναι σε περίπτωση που δεν βλέπεις καλά.

ΠΕΤΡΟΣ: Ρε πας καλά; Ξέρεις πόσα αδέρφια θα έχει αυτό; Η μάνα της γεννάει μωρά λες και κάνει σιατά. Ούτε καν θα ξέρει πόσα έχει.

ΛΙΟ: Δεν είναι έτσι ρε...

ΠΕΤΡΟΣ: Α ναι; Και τότε τι δουλειά είχε βραδιάτικα να μπουκάρει ανενόχλητο σε ξένο σπίτι και να μην το ψάχνει κανείς; Ε;

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ τι δουλειά είχες να φέρεις όπλο στο σπίτι μου ρε;

ΠΕΤΡΟΣ: Αλήθεια; Έχεις ανοιχτές όλες τις πόρτες σου να μπαίνουν οι γύφτοι να σουλατσάρουν στο σπίτι και φταίω εγώ; Σοβαρά μιλάς τώρα;

ΜΑΡΙΝΑ: Ο,τι θέλω κάνω. Σπίτι μου είναι.

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία. Αφού είναι σπίτι σου πάρε και την ευθύνη. Ξεφορτώσου την.

ΜΑΡΙΝΑ: Ατύχημα ήταν.

ΠΕΤΡΟΣ: Ατύχημα αλλά με το δικό μου όπλο.

ΜΑΡΙΝΑ: Εσύ γουστάρεις κανονικά μου φαίνεται. Βέβαια. Εσύ τον έβαλες να πυροβολεί όπου να 'ναι μετά ρε. Έτσι για χαβαλέ.

ΠΕΤΡΟΣ: Να το αδειάσει ήθελα.

ΜΑΡΙΝΑ: Εγώ πιστεύω κάβλωνες στην ιδέα..

ΠΕΤΡΟΣ: Ποια ιδέα;

ΜΑΡΙΝΑ: Την ιδέα ότι ο γιος σου είναι δικός σου γιος ρε. Τι με κοιτάς; Δικός σου είναι. Ορίστε, το είπα!

ΠΕΤΡΟΣ: Νομιζες δεν το είχα καταλάβει;

ΜΑΡΙΝΑ: Α έτσι ε;

ΛΙΟ: Σκάστε! Βουλώστε το. Τέλος! Πρέπει να δούμε τι θα κάνουμε ρε...

ΠΕΤΡΟΣ: Εγώ πάντως φυλακή για ένα γυφτάκι δεν πάω.

ΛΙΟ: Τότε;

ΠΕΤΡΟΣ: Τότε να πάει να φέρει η Μαρίνα ένα φτυάρι.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Τι λες ρε;

ΠΕΤΡΟΣ: Έχεις καμιά καλύτερη ιδέα;

ΛΙΟ: Να πούμε ότι ήταν ατύχημα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μα ατύχημα ήταν έτσι και αλλιώς.

ΠΕΤΡΟΣ: Ατύχημα; Είμαστε ενήλικες και ήταν παιδί. Δεν υπάρχει ατύχημα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Να την αφήσουμε σε κάποιο νοσοκομείο... κάτι...

ΠΕΤΡΟΣ: Ρε μαλάκες τι δεν καταλαβαίνετε; Αφού κανείς δεν θα την κλάψει! Αν ένοιαζε κανέναν τώρα θα ήταν σπίτι της ή θα την ψάχνανε.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Και εσύ που ξέρεις ότι δεν την ψάχνουν;

ΠΕΤΡΟΣ: Ο μόνος λόγος να την ψάχνουν είναι για να τους κλέβει πορτοφόλια ή για να μην πάει χαμένο κάνα προξενιό με κάνα γέρο ξεδοντιάρη γύφτο ξέρω γω. Πόσο χρονών να ήταν; Οκτώ; Εννιά; Δέκα; Αυτό σε κάνα χρόνο θα το παντρεύανε. Καταλαβατε ρε; Τι ζωή θα ζούσε; Γλίτωσε. Πάει. Νάνι τώρα. Έτσι να το βλέπετε.

ΛΙΟ: Πως μπορείς να είσαι πάντα τόσο μαλάκας;

ΠΕΤΡΟΣ: Δε μου λες ρε Λεωνίδα, τον αγαπάς τον γκόμενο σου;

ΛΙΟ: Ναι

ΠΕΤΡΟΣ: Την γάτα σου;

ΛΙΟ: Ε ναι

ΠΕΤΡΟΣ: Ωραία. Θες να φύγεις ή δε θες να φύγεις μαζί τους για έξω;

ΛΙΟ: Που κολλάει αυτό τώρα;

ΠΕΤΡΟΣ: Όχι που κολλάει. Όχι που κολλάει Λεωνιδάκο. Εσύ δεν είπες (κοροϊδευτικά με φιλή φωνή) *“Μόνο και γίνει κάτι και χάσω το ταξίδι μου. Μόνο, μόνο!”* Ε; Θες να φύγεις ή δε θες ρε;

ΛΙΟ: Θέλω...

ΠΕΤΡΟΣ: Ε ωραία. Για πες μου τώρα, με αυτό εδώ πως θα γίνει; Ε;

ΛΙΟ: Ε...

ΠΕΤΡΟΣ: Εσύ Αλεξάνδρα; Τι θα γίνει με το μωρό που κουβαλάς στην κοιλιά σου; Ε; Μια ζωή μέσα στα σιατά ήσουν. Τώρα για πρώτη φορά στη ζωή σου έχεις βρει δουλειά της προκοπής και κάνεις κάτι σπουδαίο με το μωρό που θα δώσεις. Όχι πισωγυρίσματα ρε κορίτσι. Όχι έτσι. Ποιος θα σε πάρει στα σοβαρά μετά; Έχεις ιδέα τι λένε όλοι για εσένα πίσω από την πλάτη σου; Μόνο εμάς έχεις. Μην το χαλάς τώρα. Μην το χαλάς ρε. Είμαστε ομάδα. Γιατί εσύ Μαρίνα; Ανήλικη ρομά βρέθηκε νεκρή σε σπίτι δασκάλας; Ε; Το παιδί σου πως θα ζήσει με αυτό αν μπλεχτούν αστυνομίες; Μια ζωή θα ζει με τις τύψεις. Γιατί να το κάνεις αυτό στο παιδί σου; Για μια κακή

στιγμή; Δε θες να το προστατέψεις; Καταλαβαίνεις τι θα γίνει αν πας με το σταυρό στο χέρι; Τα χάνεις όλα. Όλα όσα έχεις χτίσει μέχρι τώρα. Αξίζει; Για ένα γυφτάκι; Έπειτα είναι και δικό μου παιδί ο Γιάννης. Έχω και εγώ δικαίωμα ξέρεις. Μπορείς απλά να του πεις ότι η Κορνέλια δεν υπήρξε ποτέ. Ότι την έβγαλε από το μυαλό του. Και τέλος. Και άμα σε ρωτήσει ποτέ για αυτή τη νύχτα κάνε πως δεν έχεις ιδέα για τι πράγμα σου μιλάει. Μέχρι να νομίζει ότι το είδε στον ύπνο του. Και όσο για το ψυγείο και τον καναπέ, θα σου πάρω εγώ. Καινούργια. Και το ταβάνι. Θα στο φτιάξω εγώ το ταβάνι. Θες καινούργιο σπίτι; Καινούργιο σπίτι τότε. Όλα θα τα κάνω για εσάς ρε. Ο Πέτρος για όλους και όλοι για τον Πέτρο. Έτσι δεν λέγαμε πάντα; Το όπλο είναι δικό μου. Έτσι και το βρούνε τέλειωσα. Θα το αφήσετε να μου συμβεί αυτό; Θα με ρίξετε τώρα; Εμένα που σας στάθηκα σε τόσα; Εμένα ρε;

(Παύση)

ΠΕΤΡΟΣ: Λοιπόν;

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Έχει ένα σπίτι παρατημένο πίσω από την εκκλησία. Τα χόρτα κοντεύουν δυο μέτρα.

ΜΑΡΙΝΑ: Πάω να φέρω το φυτάρι.

ΛΙΟ: Θα οδηγήσω εγώ. Δεν έχω πινακίδες.

ΠΕΤΡΟΣ: Δε χρειάζεται. Θα την φυτέψουμε στον κήπο, θα κοιμηθεί στην αγκαλιά της γριάς Κλάρας, της αλλήθωρης.

ΜΑΡΙΝΑ: Άμα ρωτήσει ο Γιάννης;

ΠΕΤΡΟΣ: Είπαμε θα του λες ότι δεν υπήρξε ποτέ καμιά Κορνέλια και ότι το έβγαλε από το μυαλό του. Κατάλαβες;

ΜΑΡΙΝΑ: Κατάλαβα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ: Μισό λεπτό! Κουνιέται το χέρι της! Το βλέπετε;

ΛΙΟ: Κάτι έχει μέσα στη χούφτα της.

ΠΕΤΡΟΣ: Τι στο διάολο είναι αυτό;

ΜΑΡΙΝΑ: Η Μεταξένια.

ΤΕΛΟΣ

